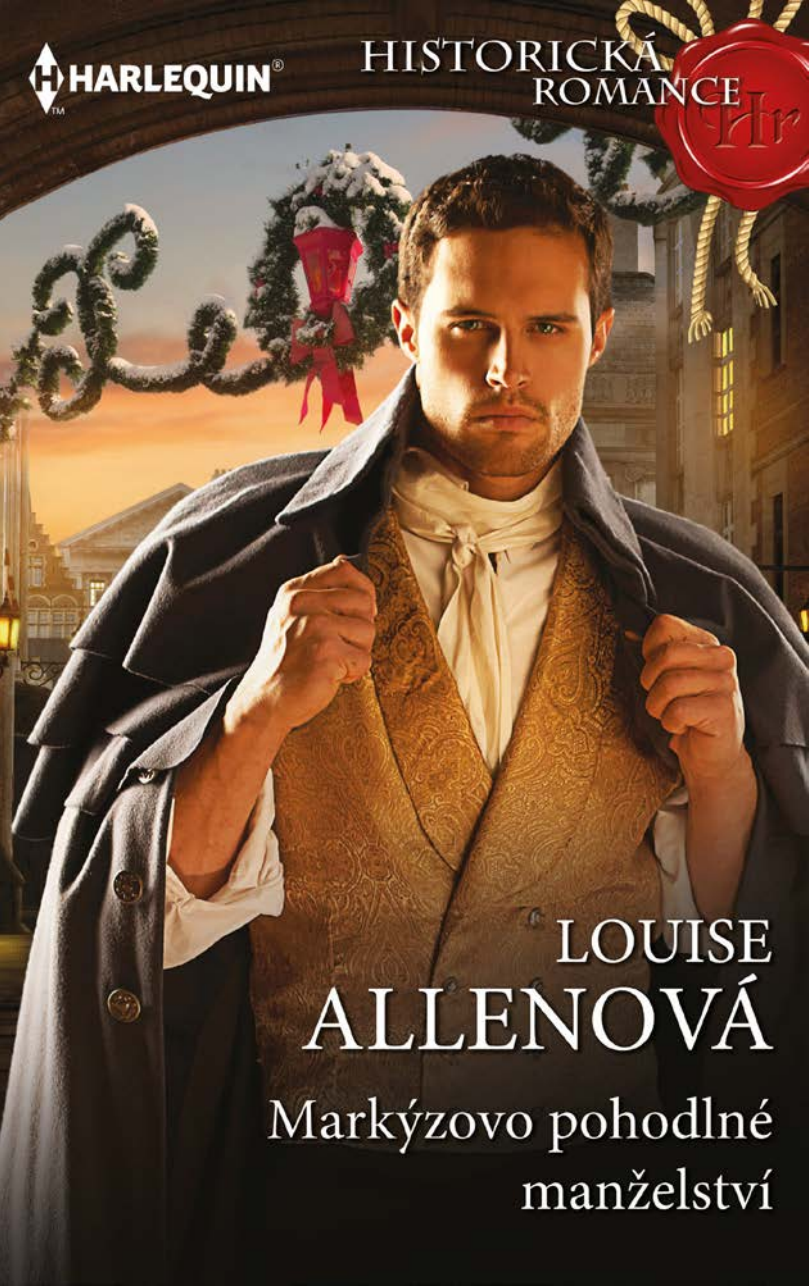

HARLEQUIN®

HISTORICKÁ
ROMANCE

LOUISE
ALLENOVÁ

Markýzovo pohodlné
manželství

LOUISE ALLENOVÁ

MARKÝZOV
POHODLNÉ
MANŽELSTVÍ

PŘEKLAD

ZUZANA ŠRÁMKOVÁ

Milá čtenářko,

opět za Vámi přicházím s příběhy, které se odehrávají na počátku devatenáctého století, v době, kdy Evropou zmítaly napoleonské války. Na území Anglie se sice nebojovalo, ale země se zapojila do bojů jak na moři, tak vysláním svých vojáků na pomoc spojencům. To se dotklo všech obyvatel, od těch nejchudších, až po ty nejvyšší vrstvy. Shodou okolností jsou mužští hrdinové obou příběhů námořními kapitány, kteří se zocelili právě v bojích s Napoleonem.

V první povídce Sladká Annabelle je zkušený námořní kapitán Samuel Delaney nezadržitelně přitahován k obdivuhodně nezávislé a půvabné pekařce Anně. Anna však džentlmenům z řad šlechty nevěří...

Druhá povídka, která je zároveň třetím dílem minisérie Svobodomyslné dámy, nese název Markýzovo pohodlné manželství. Její hrdina, bývalý korzářský kapitán Ross, markýz Cranford hledá ženu, která by se stala náhradní matkou pro jeho půlročního synka. Markýz se domnívá, že svazek s praktickou Prudencí, bude oboustranně výhodný, bezpečný, poklidný a pohodlný. Netuší, jaká překvapení ho v životě i manželství ještě čekají...

Věřím, že si zpříjemníte dny právě četbou mých příběhů.

S láskou

Váš Harlequin

Louise Allenová

**MARKÝZOV
POHODLNÉ
MANŽELSTVÍ**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

A Marquis in Want of a Wife

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2020

Překlad:

Zuzana Šrámková

Odpovědný redaktor:

Bohdana Hyřhová

© 2020 by Melanie Hilton

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2023

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, živícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-9564-2 (EPUB)

ISBN: 978-83-276-9798-1 (MOBI)

ISBN: 978-83-276-9799-8 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

*Little Gransdon House, Hertfordshire – 1. května
1815*

Teplým nočním vzduchem se ještě stále nesla omamná vůně skleníkových květů, měsíční světlo vysílalo skrz listy perleťové odlesky a vzdálený zvuk orchestru z tanečního sálu dokresloval snové kouzlo večera.

A pak, jako by to byla jen hudba z pohádkové země, tóny utichly, a zanechaly po sobě jen ticho rušené šploucháním proudu vody z nedaleké fontánky.

Prue se posadila. Lavička, která se jí ještě před chvílí zdála jako vystlaná labutím peřím, byla nyní tvrdá a studená. Hlava jí třesla a z vůně jasmínu se jí zvedal žaludek. Jako by sváděla boj se sklenkou šampaňského, na které nebyla zvyklá. Ta potyčka hrozila nevolností.

„Charlesi?“

Muž, který ji tak něžně položil na lavičku, ten krásný muž, kterého milovala, který miloval ji, sklonil pohled, aby se ujistil, že má předeck košile opět dokonale upravený.

„Ano?“ Zněl netrpělivě. „Proboha, udělej se sebou něco. Podívej se, v jakém jsi stavu,“ vyštěkl, zatímco si pečlivě uhlazoval nohavice večerních kalhot.

Prue se podívala sama na sebe a zalapala po dechu. Sukně měla vyhrnuté až k pasu a jednu z punčoch shrnutou ke kotníku. Nadra se jí bezstarostně rozlévala z živůtku šatů a vypadala, že s nimi právě...

Vypadala, že se s nimi dělo přesně to, co se dělo. Prue si upravila živůtek a s mručením přiměla bujné křivky, aby se vrátily pod těsnou látku. Na světlé pokožce se jí objevily rudé flíčky, počínající modřiny. Zadusila vzlyk.

„Bud' zticha, ty hlupáčku. Řekla sis o to. Přestaň fňukat, už je po všem.“

Než se od ní odvrátil, štíhlý, mladý muž, jemuž měsíční světlo pozlatilo vlasy, spatřila úsměv na jeho pohledné tváři.

„Charlesi? Kam jdeš?“

Ohlédl se. Jeho úsměv se změnil v úšklebek a jí z očí konečně spadly šupiny romantiky a okouzlení.

„Řekl jsi, že mě miluješ. Řekl jsi...“

„Jsi opravdu tak naivní, jak vypadáš.“ Zastavil se u jedné z popínavých rostlin a začal z ní otrhávat květy, které házel na dlažbu. „Kdo by čekal, že slečna modrá punčocha Scottová bude tak hloupá? Myslel jsem, že jsi inteligentní. Jak tě vůbec mohlo napadnout, že se syn šlechtice zamiluje do obyčejné nuly, jejíž jedinou předností je poprsí? Chtěl jsem se ho zmocnit, ale skoro to nestálo za to. No nic, alespoň mi to vyneslo padesát guineí.“

„Ty ses vsadil, že mě svedeš?“ Spravedlivý hněv ji postavil na nohy navzdory pocitu, že má kolena jako z vosku a bolesti v místě, kde... kde *byl*. „Ty prokletý bídáku! Jsi obyčejná imitace muže, prachsprostý ničema a já...“

„Co uděláš, slečinko *Neopatrná*?“ vysmíval se jí. „Půjdeš plakat k tatínkovi? Být tebou, tak to

nedělám, pokud nechceš, aby se celá společnost dozvěděla, že jsi ochotná roztáhnout nohy na požádání.“ Znovu se odvrátil a přes rameno dodal: „Zůstaň jen pěkně zticha, a já a moji přátelé si tvé malé tajemství necháme pro sebe. To je férová nabídka, nemyslíš? Nejférovější, jakou si umím představit.“

Dům vévody Aylshama, Grosvenor Square, Londýn – 3. května 1815

„Vykastruju tu odpornou ropuchu rezavými nůžkami a ty jeho scvrklé koule vydlobubnu kávovou lžičkou! Pak je usmažím na žluklém tuku a donutím ho je sníst.“

Melissa Tavernerová se zastavila před studeným krbem a zhluboka se nadechla, protože se chystala spustit další tirádu.

„To by bylo jistě zasloužené, ale zrovna teď ne příliš užitečné,“ poznamenala vévodkyně Aylshamová a usmála se na Prue sedící vedle ní na pohovce. Verity si posunula nohy na podnožce a jednu dlaň si položila na mírně zvětšené břicho. „Pomsta může počkat. Prue má teď praktičtější starosti. Ublížil ti nějak, drahá? Mám toho nejúžasnějšího doktora, naprosto diskrétního a ohleduplného. Možná by bylo nejlepší, kdyby ses s ním poradila. Mohu ho požádat, aby sem přišel.“

Prue zavrtěla hlavou.

„Děkuji, Verity, ale to nebude nutné. Šla jsem rovnou do svého pokoje a nechala si připravit horkou koupel, to mi pomohlo. Ještě to trochu bolí, ale jinak jsem, jak se zdá, v pořádku.“ Podařilo se jí roztáhnout rty do úsměvu. „Přinejmenším fyzicky. Jen jsem nedokázala přijít na to, co mám dělat, když byl

Charles stále v domě. Pak jsem si vzpomněla na tvůj dopis, a tak jsem ráno při snídani oznámila tetě, že mě potřebuješ kvůli dítěti. Řekla, že vidí, že mám starosti a že jsem se pořádně nevyspala a že jsem hodná, nesobecká dívka, když chci pomoci kamarádce. Dovolila mi, abych si vzala kočár a řekla, že napíše mé matce, aby jí o té změně dala věděla.“

„Jak dlouho jsi měla u tety zůstat?“ zeptala se Lucy Lambertová, která dosud mlčela. „Nebude mít paní Scottová proti tvému odjezdu námitky?“

„Několik měsíců. Teta má ve zvyku uspořádat nejméně tři večírky, dokud se dá spolehnout na dobré počasí.“ Prue se ušklíbla. „Matka byla přesvědčená, že je mnohem pravděpodobnější, že se u ní setkám s vhodným nápadníkem, než když zůstanu doma,“ dodala ponuře.

„Takže když ji v dopise požádám, abys mohla zůstat u mě, a slíbím jí, že tě budu brát ven a na večírky, pikniky a tak dále, nebude nic namítat, že?“

„Jsi *věvodkyně*, Verity,“ odpověděla Prue a poprvé za poslední dva dny pocítila záblesk pobavení. „Matka by nic nenamítala, ani kdybys měla dvě hlavy.“

„Výtečné. Poprosím ji, aby ti dovolila zůstat u mě. Ujistím ji, že jsem zcela v pořádku, ale nutně potřebuji ženskou společnost, a slíbím, že tě seznámím se všemi důležitými lidmi zdejší společnosti.“

„Tím se Prue dostane do bezpečné vzdálenosti od toho lotra, ale s ostatními problémy jí to nijak nepomůže,“ trvala na svém stále ještě bojovně naladěná Melissa.

„S jakými ostatními problémy?“ zeptala se nevinně Lucy.

„S případným těhotenstvím. A pokud těhotná

nejsem, tak s tím, co řeknu budoucímu manželovi. Jestli někdy nějakého budu mít," napověděla jí Prue.

Přemýšlela o tom celé dvě uplynulé noci.

„Kdy máš periodu?“ Verity se odjakživa snažila přistupovat k věcem prakticky.

„Za dva týdny.“

„To bude jako dva měsíce,“ poznamenala Melissa se svým obvyklým nedostatkem taktu. „Co budeš dělat, jestli jsi těhotná? Snad nechceš...“

„Ne, to ne. Nedokázala bych to udělat,“ odpověděla Prue rozhodně. Přemýšlela o tom, panikařila kvůli tomu. „Předpokládám, že to řeknu matce. Pošle mě někam pryč, než se dítě narodí, a pak bychom museli najít nějakou laskavou rodinu ochotnou se o dítě postarat.“

„Ta asi moc porozumění mít nebude, co?“ utrouсила Verity. Prudencinu matku dobře znala.

„Ne,“ souhlasila Prue. Popravdě řečeno, její největší noční můrou bylo, že její matka dítě jednoduše duchapřítomně odveze a zbaví se ho u *vhodných* pěstounů, aniž by měla Prue naději, že se někdy dozví, kde skončilo.

„Mohla bys trvat na tom, aby si tě Charles Harlby vzal,“ navrhla Lucy nejistě.

„To bych si raději vzala zmiji. Když si pomyslím, že jsem se do toho ničemy *zamilovala!*“ Prue se zachvěla. „Musela jsem být blázen.“

„Uhranutý blázen.“ Jane, hraběnka Kendallová, si nepřítomně třela skvrnu od olejové barvy na hřbetu ruky. Promluvila poprvé od chvíle, kdy se všechny přítelkyně sešly, aby Prue utěšily. „Je velmi pohledný, to se musí uznat. A má vskutku podmanivé chování. Jsem si jistá, že něco takového neprovedl početné mladé ženě poprvé.“ Zatvářila se zamyšleně.

„Můžu požádat Iva, aby se postaral, aby toho hluboce litoval.“ Záchvěv požitku z té představy v jejím hlase byl v naprostém protikladu k jejímu jemnému vystupování. „Je skvělý, když přijde na mučení v zájmu přátelství, a ten červ Charles Harlby si něco tak čestného, jako je souboj, nezaslouží. Kdo to vlastně je?“

„Syn vikomta Rolsona. A prosím, nikomu to neříkej, ani Ivovi. Myslím, že Charles bude o všem mlčet, pokud nebudu dělat potíže.“

„To je vydírání,“ zamračila se nesouhlasně Melissa.

„To sice je, ale momentálně stejně nemůžeme nic jiného podniknout,“ namítla Verity pevně. „Prue si ho *nechce* vzít, a není se jí ani co divit. Takže je třeba, abychom se zaměřily na řešení bezprostředních problémů. Tedy na riziko, že je možná těhotná, a na skandál, který může Harlby vyvolat. Vím, že slíbil, že bude mlčet, ale já mu ani trochu nevěřím.“

„Koho by sis chtěla vzít, Prue? Jakého muže?“

„Nechtěla jsem si vzít nikoho, dokud jsem se nezamilovala do Charlese, a teď se mi představa manželství zamlouvá ještě méně. Ale asi budu muset, jednou, protože matka s otcem mi v tomto ohledu nikdy nedají pokoj. Budou spřádat intriky, dokud se nevдам. Mně by to ani tolik nevadilo, kdyby to byl někdo laskavý, kdo mě nechá dál bádát, pracovat na překladech, a nebude se za to stydět. Někdo s velkou knihovnou,“ dodala zamyšleně. Rozhlédla se po svých kamarádkách, které se o ni bály a lámaly si hlavu, jak jí pomoci, a odhodila pocity ponížení a ublíženosti. Bylo načase postavit se všemu čelem.

„Chtěla bych pro své dítě, pokud ho čekám, otce, a je mi jasné, že čím dřív se vdám, tím více bude dávat

smysl, že se narodí tak brzy po svatbě. Jenže kdo by si mě chtěl vzít? Svému nastávajícímu bych musela říct pravdu, nedokázala bych mu lhát.“

„Jaký máš názor na děti?“ zamířila Verity naoko jiným směrem.

„Nejsem... proti nim. Chci říct, mám je ráda. Jen mě nikdy nenapadlo, že bych je sama měla. Před Charlesem jsem byla přesvědčená, že budu jednoduše učnou starou pannou.“ Prue vzhlédla od soustředěného studia vzoru na orientálním koberci. „Vlastně mám dojem, že mít děti by mohlo být zajímavé.“ Povzdechla si. „Možná si svou teorii brzy ověřím v praxi.“

„A trváš na pohledném manželovi?“ dorážela dál Verity. „Vím, že Harlby Slimák je mimořádně pohledný.“

Jane odložila náčrtník, o němž si mohl pozorný divák myslet, že jí přirostl k levé ruce, a upřeně se na Verity zadívala.

„Tebe už někdo napadl, že?“

„Možná. Vzpomněla jsem si na jedno setkání, k němuž došlo před několika večery, a jen mě tak napadlo... Prue, nevadilo by ti, kdybych si s někým promluvila? Samozřejmě aniž abych tě jmenovala, ale budu muset popsat, v jaké ses ocitla situaci. Nemusí z toho nic být, ale...“

Prue se snažila potlačit nevoli. Verity měla odjakživa hlavu plnou nápadů, z nichž nejeden by u většiny patronek Almack's vyvolal okamžité mdloby, ale jako manželka ničím neposkrvněného vévody Aylshama proploovala kritikou společnosti s grácií mistrovské bruslařky na zamrzlém jezeře.

„Budu ti velmi vděčná,“ řekla tedy. Možná, že nějaký výstřední člověk shání knihovníka, a nebude nic namítat ani proti ženě, která může být těhotná.

„Tak já půjdu hned, jak se naobědváme. Kuj železo, dokud je žhavé, jak se říká.“ Rozhodně položila nohy na podlahu a posadila se zpřímá. „Tak, očekávám, že mi všechny dosvědčíte, že jsem si odpočinula natolik, aby se s tím spokojil i ten nejnervóznější nastávající otec. Prosím, nedělej si starosti, Prue. Ať se stane cokoli, postaráme se o tebe.“

„Já vím. Děkuji vám.“

Prue se opět podařilo usmát. Věděla, že její přítelkyně udělají vše, co bude v jejich silách, aby jí pomohly. Jen si přála, aby nebyla tak hloupá a do Charlese se vůbec nezamilovala. Kamarádky její poklesek ohleduplně ospravedlňovaly nevinností a tím, že nezná způsoby městských hochů a jejich úskoky, ale měla si uvědomit, co je Charles Harlby zač.

Možná to dokonce věděla: hluboko v nitru měla nepříjemné podezření, že byla ve skutečnosti příliš polichocená, příliš zakoukaná do představy, že ji někdo miluje, než aby uposlechla tichého varovného hlásku ve své hlavě.

Vskutku pošetilé. Byla by udělala lépe, kdyby se držela svých studií, knih a knihoven. V těch se obvykle nenacházelo nic nebezpečnějšího než prach a mrtví pavouci.

Ross Vincent se opřel o zábradlí na okraji terasy a zadíval se na svého syna. Jon spokojeně žvatlal na malém trávníku pod terasou a mával chrástítkem na chůvu, která seděla vedle něj na piknikové dece. Byl to líbezný pohled: růžolící dítě a stejně růžolící baculatá dívka s čistou bílou zástěrou a radostným úsměvem dovádějící spolu ve slunečních paprscích jarního dne. Děvče bylo skvělou chůvou.

Ale nemohlo být matkou.

Společnost považovala za šokující, že sotva půl roku po smrti své ženy uvažuje o novém sňatku, ale malý Jon už uměl sedět a začínal žvatlat. Poznával lidi ve svém okolí a věděl o všech, kteří patřili do jeho malého, šťastného světa. Nejnovějšími zvuky byly *dada*, *mama*, *gugu*, ačkoli se zdálo, že je používá bez rozdílu pro svého otce, chůvu, či látkového psa na hraní. Potřeboval matku dřív, než si uvědomí, že mu chybí.

Jak si měl ale k čertu najít manželku, když každý, na koho se v tomto ohledu obrátil, pokud to byl člověk dobře vychovaný a úctyhodný, byl šokovaný, že se o to snaží ještě v období smutku? A jak si mohl být během tak krátké doby jistý charakterem zvolené ženy?

Když hledal manželku poprvé, vůbec to nedopadlo dobře. Lady Honoria Gracewellová, dcera hraběte Falhavena, byla hezká, vzdělaná, měla výjimečně dobré známosti a zdánlivě ráda se vdávala za markýze, byť to byl markýz s jeho šokujícím původem a vzhledem. Zdánlivě.

Možná je tu ale přece jen nějaká naděje, tedy pokud ta excentrická vévodkyně mluvila pravdu.

Vůbec si nedokázal vysvětlit, proč proboha na večírku u Hendersonových tak trestuhodně polevil v ostražitosti. Ledaže by ta žena byla čarodějka se schopností číst něčí myšlenky. Od šeptaného projevu soustrasti, že ztratil manželku, přešla hladce k vřelým dotazům týkajícím se malého Jona a během deseti minut ho přiměla vypít tři sklenky šampaňského. Pak se jí už víc než ochotně svěril se svou zoufalou potřebu najít pro svého syna náhradní matku.

Proč to pro všechno na světě muselo být zrovna šampaňské? Zaúpěl v duchu.

Byl schopný zpít celou posádku do němoty tak, že by se válela pod stolem, zatímco jemu by se ani nezamlžil úsudek, kdyby to byl rum.

A pak se mu včera odpoledne objevila na prahu domu, pěkná jako obrázek, v klobouku od Villagera a s perlami, z jejichž lesku musel zamrkat, a oznámila mu, že má pro něj právě takovou ženu, jakou hledá, tedy za předpokladu, že bude ochotný smířit se s možností druhého dítěte, které nebude jeho.

Když okamžitě neodpověděl, chladně mu sdělila, že případné těhotenství rozhodně není vinou dotyčné dámy, která má bezvadné mravy a chování a která byla neslýchaně podvedena a zrazena.

Dospěl k závěru, že vévodkyně Aylshamová je spíše přírodní silou než člověkem z masa a kostí, a že tedy není větší hanbou podvolit se jí, než se podvolit hurikánu nebo přílivu.

Ačkoli po noci, během níž na nic jiného nemyslel, začal o moudrosti svého rozhodnutí pochybovat. Představivost mu předhazovala jeden katastrofický scénář za druhým, ale na podobnou lítost bylo pozdě. Dal vévodkyni své slovo a její přítelkyně tu měla být každým okamžikem.

„Mladá dáma, kterou jste očekával, můj pane.“

Finedon, jeho nový komorník, byl podstatně lepší než ten, kterého zdědil spolu s titulem. Hodges se nikdy nevzpamatoval ze šoku, který mu způsobilo zjištění, že vnuk jeho pána je někdejší korzárem, a viditelně ho zarazilo, když zvýšil hlas nad úroveň klidné konverzace.

„Uvedte ji, prosím.“

Napřímil se, ale k ženě, která se k němu blížila terasou, se neobrátil čelem. Neměl chuť vyplašit ji dřív, než stihne otevřít ústa. Což bude za chvíli.

Žádná kráska, to byla jeho první myšlenka. Jenže ani on nebyl zrovna krasavec. Její tvář mu připadala příjemná a otevřená a zjevně byla zvyklá se víc usmívat než mračit. Blondýnka s modrošedýma očima, jak viděl, když přišla blíž. Navzdory vzdálenosti, kterou k němu musela ujít po balustrádě, působila klidně. Měla také velmi pěknou postavu, momentálně zahalenou do nevýrazných šatů. Tedy nevýrazných do té míry, do jaké mohl Ross soudit. Dámská móda byla totiž jednou z oblastí, v níž povážlivě tápal.

Byla štíhlá, až na její ňadra, která se, jak teď viděl, zvedala a klesala v rozrušení, kterému nedovolila, aby se jí zrcadlilo ve tváři. Ross polkl. Ano, *to* byla rozhodně její největší přednost. Ovládl svou představivost a vyčkával.

„Pane.“

Její úklona byla dokonalá, hlas měla měkký a příjemný a jemu se dokonce podařilo udržet pohled na její tváři, nikoli na mocně rozptylujících křivkách o kousek níž.

„Madam.“

Pak se k ní konečně obrátil čelem a sledoval, jak se jí rozšířily oči. Zaslechl tichý vzdech, který jí unikl z rtů. Ale pohledem neuhnula.

Udělal to schválně, aby viděl, jak se zachovám.

Jizva byla šeredná, jako by se mu do tváře zařaly drápy nějaké lité šelmy. Táhla se od pravého obočí dolů po líci a zachytila koutek úst.

Už při prvním pohledu na něj cítila, jak se jí rozechvěl každý nerv v těle, stačila k tomu jeho velikost. Stál na balustrádě jako netečná skála a hleděl dolů do zahrady. Musel měřit hodně přes metr osmdesát, měl široká ramena a mužnou hrud. Vypadal, že by

dokázal kácet stromy a pak tahat jejich kmeny, aniž by se zapotil. Pak si všimla, že není žádný krasavec, a to zjištění ji zvláštním způsobem uklidnilo. Měl obyčejně hnědé vlasy, nemoderně opálenou pokožku a nevýrazný nos, který nevylepšilo ani to, že byl jednou nebo dvakrát zlomený. Nad přemýšlivými očima se klenulo husté obočí, měl výraznou čelist a neusměvavá ústa.

Pokud Verity hledala naprostý protiklad Charlese, nemohlo se jí to podařit lépe. Prue se od ní dozvěděla jen tolik, že nedávno ovdověl. Teď ji napadlo, čemu by se asi měl tento muž smát, když mu před několika měsíci nemoc vzala manželku a jeho tvář snad ani nemohla vzbuzovat nic jiného, než soustrastné zděšení.

Ty oříškově zbarvené oči se upíraly do jejích, hodnotily, posuzovaly.

Nedívá se krutě, pomyslela si Prue. Ani nelaskavě.

Jeho pohled byl jen nečitelný. Chladný.

Věděla, jaké to je, když lidé usuzují, s kým mají tu čest, jen podle něčího zevnějšku. Muži jí zírali na ňadra a skutečnost, že si v duchu olizují rty, byla na jejich tvářích až příliš patrná. Nezáleželo na tom, jak skromně se oblékala. Ženy předpokládaly, že se jim snaží svést manžele, a muži, že mají svolení na ni zírat a očekávat, že jí bude jejich pozornost lichotit. Když nelichotila, chovali se nevlídně, odmítavě nebo rovnou hrubě.

Mít bujné tvary však nemohlo být ničím ve srovnání s tím, co si pravděpodobně vytrpěl tento muž. Bolest, kterou zakusil, musela být strašlivá, a strach, že přijde o oko, k nesnesení.

Jak asi k takovému zranění přišel? přemítala. Co je to vlastně za lorda?

Verity byla nadmíru diskrétní a Prue ani netušila, že jím je, dokud jí to neoznámil jeho komorník. Podle všeho očekával, že při pohledu na jeho zranění vykřikne nebo přinejmenším ucukne, když se k ní obrátil. Ona však místo toho úhledně složila ruce před sebe a čekala. Přimhouřil oči, a z podmračeného pohledu se stal pohled přímo zlověstný.

Prue polkla, ale zachovala klid. Jen si přála, aby se mohla posadit. Pak se ze zahrady pod nimi ozval smích a levý koutek mužových úst se nepatrně zvedl, zatímco pravý i nadále táhla dolů jizva. Úleva, která Prue zaplavila, že se zbavila jeho pronikavého pohledu, byla téměř fyzická.

„To je váš syn?“

Oba se podívali na trávník, kde se teď miminko chechtalo a radostně třáslo hračkou, kterou mu podala chůva.

„Ano. Jon.“

„Zní šťastně.“ Prue se pohnula, takže si jí chlapec všiml, zasmál se a mávl oběma rukama, jako by ji chtěl pozdravit, takže omylem udeřil chůvu do brady.

„Moc se omluvám!“ zavolala Prue na dívku, která se na ni s úsměvem podívala. „Máte pro něj dobrou chůvu.“

„Vy se v takových věcech vyznáte?“

„Vůbec ne. Ale poznám veselou a laskavou tvář, když ji vidím, a chlapec je očividně šťastný a prospívá.“

Jeho lordstvo zavrčelo a odvrátilo se od scény pod nimi.

„Máte pevné nervy, madam.“

„Jmenuji se Prudence. Prue. Myslíte proto, že jsem se odvážila přijít sama do domu neznámého muže?“

„Myslím kvůli tomuhle.“ Zvedl pravou ruku, aby se

dotkl tváře, a Prue tentokrát opravdu skoro ucukla. Hřbet ruky mu pokrývala uhlově černá kresba velkého pařátu, jehož drápy se táhly po každém prstu.

Prue poznala, co má před očima. Tetování. Četla o tom ve spisech kapitána Jamese Cooka, ale dosud žádné neviděla.

„Byl to šok,“ přiznala. „Nechci si ani představovat, jak muselo být strašné snášet takové zranění. Kdo to udělal?“

„Pták. Orel, kterého někdo vycvičil k útoku.“

„Bože, netušila jsem, že to jde.“

„Byl to Švéd, spíš pirát než voják. Cvičí skalní orly, aby lovili jeleny.“

Prue se zachvěla. Mohla jen hádat, jakou sílu má pták, který dokáže ulovit jelena.

„Zabil jste ho?“

„Proč bych měl? Byla to jen zbraň.“ Ty hluboké hnědé oči se upřely do jejích. „Zabil jsem jeho pána.“

Země byla ve válce, to Prue věděla. Tento šlechtic byl tedy zřejmě vojákem, ačkoli dosud neslyšela, že se jejich vojáci potýkají i s *orly*. Nehodlala splnit jeho očekávání a vycouvat.

„A úctu ke zbrani jste projevil tetováním?“ ukázala Prue na jeho ruku.

„Přišlo mi to jako rozumné rozptýlení, než se uzdravím. Jeden muž z mé posádky to umění znal.“ Poodstoupil od zábradlí. „Nechcete se posadit, slečno Prudence? Máme důležitější věci než jizvy, o kterých potřebujeme mluvit.“

Kousek od nich stál prostřený stůl se dvěma židlemi a Prue svého hostitele následovala, přemýšlejíc o jeho zmínce o posádce. *Byl snad námořníkem? Námořním důstojníkem?* Pokud věděla, takové zaměstnání lordi nemívají. Nebo ano?

Posadila se na židli, kterou jí podržel, a čekala, zatímco on se usadil na druhou, se zjizvenou tváří obrácenou směrem k ní. Zřejmě ji zkouší. No, teprve nedávno zažila pohled na mužskou tvář, který byl mnohem horší než pohled na nepěkný hřeben a brázdu bílé jizvy. Spatřila zradu a pohrdání a malicherný triumf. Toto zranění bylo proti nim něčím jasným, čistým, neprotkaným podlostí.

„Hledám manželku, aby můj syn nevyrůstal bez matky,“ začal bez okolků. „A musím mu ji najít dřív, než si uvědomí, že mu schází. Vévodkyně se domnívala, že by vás má nabídka mohla zajímat.“

Prue si náhle uvědomila, že ji jeho přímý způsob řeči neodradil. Naopak, začínala mít pocit, že by s tímto mužem přesně věděla, na čem je.

„Řeknete mi své jméno, pane? Asi se nemusím zmiňovat, že nejsem v postavení, abych toho mohla zneužít a šířit klepy.“

„Ross Vincent, markýz Cranford. Ach, vidím, že se mi konečně podařilo otrást tím pozoruhodným klidem.“

„Vy jste *markýz*?“ Přikývl a Prue se rychle snažila vzpamatovat. „Před dvěma lety... vzpomínám si, že jsem o tom četla v novinách. *Markýz korzár*? Říkali vám *Aristokrat z East Endu*.“ Přikývl a čekal. „A vy si chcete vzít *mě*?“

„Ne nutně,“ odvětil chladně. „Ale myslím, že to klidně můžete být vy.“

DRUHÁ KAPITOLA

Lord Cranford dokázal víc než jen otrást jejím klidem. Nejprve ji záměrně šokoval, a pak urazil. Představa, že by odešla stejnou cestou, kterou sem přišla, ji v tuto chvíli až neodolatelně lákala.

Prue si však velmi dobře uvědomovala, že podobný akt vzpoury by jí nepřinesl nic víc, než že by pro tu chvíli uhladil pocuchaná peříčka její pýchy. Nadto by přetrhl záchranné lano, které pro ni Verity našla. Nebylo by to rozumné, a jestli se kdy mohla u sebe na něco spolehnout, bylo to, že je rozumná. *Přinejmenším, připustila si v duchu zničeně, dokud se nejednalo o uhlazené, pohledné mladé pány s morálkou toulavého kocoura.*

Tento muž, jehož chování se rozhodně nedalo označit slovem *uhlazené*, nebyl pohledný a ani žádný mladík. Kolik mu může být? Třicet? Hledá ženu, která by se jeho synovi stala druhou matkou. Přinejmenším *to* bylo lákavé.

„Neznáte mě, ani o mně nevíte nic jiného, než že nejsem panna a že možná čekám dítě jiného muže.“

Pokrčil rameny.

„Věřím vévodkyni. Vaše minulost se mě netýká a dědice už mám. Můžete si být jistá, že bych s případným dalším dítětem nikdy nezacházel jinak než

jako se svým vlastním.“ Když se na něj zamračila, jako by v jeho slovech postřehla dvojsmysl, klidně jí pohled opětoval. „Z *tohoto* důvodu se ženit nehodlám. Jestli se obáváte, že vás budu chtít do postele, nemusíte. A ten prudérní pohled také není nutný, madam. Budu vám věrný. Zjistil jsem, že jsem ztratil chuť na... *oné* věci.“

„A až se vám chuť vrátí?“ opáčila, přece jen zneklidněná jeho upřímností. Na okamžik se jí zmocnil pocit, že se zasměje, ale pak se to těžké tmavé obočí stáhlo.

„Já své sliby plním. Ctím své přísahy a netoužím spát se ženou, která mě nechce. Vaše přítelkyně vévodkyně mi o vás hodně vyprávěla: dobrá šlechtická rodina, emancipovaná žena, která ztratila hlavu kvůli věrohodnému darebákovi, údajnému příteli. Inteligentní, laskavá. A svým způsobem tvrdohlavá. Tomu poslednímu věřím už teď.“ Vstal. „Co kdybyste šla za mým synem? Uvidíte, jaký z toho budete mít pocit a jak vás přijme Jon.“ Když se nepohnula, dodal: „Nebo můžete odejít a oba zapomeneme, že k tomuto setkání došlo. To mi připadá fér.“ S upřímností tento korzár, který se stal markýzem, potíže zjevně neměl.

Následoval ji až ke schodišti, pak se zastavil a nechal ji, aby se vydala dolů k chůvě a dítěti dovádějícím na trávníku. Prue se na dívku usmála.

„Nevstávejte, prosím, posadím se k vám.“ Plácla sebou vedle dívky na koberec. „To je Jon, že? A vy jste?“

„Maud, madam.“

Dítě na ni zamávalo důkladně proslintanou hračkou a zabublalo dětským smíchem. Prue uchopila jednu z rozmočených pletených nožiček látkového psíka a jemně za ni zatahala. Jon se zasmál a zatahl za hračku, jako by se ji snažil Prue sebrat.

„To se ti líbí, co? Tak co kdybychom zkusili, jestli tě dokážu zvednout, aniž bys mi upadl?“ Když vzala chlapce do náruče, překvapilo ji, jak je těžký. Mimin-ko zvláště vonělo a hřálo ji na pažích. Prue s ním trochu zahoupala, dokud jeho zneklidnění, že ho vzal na ruce někdo cizí, nepominulo. Pak ho jednou dlaní pohladila po hedvábných tmavých vlasech.

„Máš oči po tatínkovi, že?“

A podle velikosti dětského tělíčka odhadovala, že bude mít jednoho dne i jeho výšku. Za ta slova Jon odměnil Prue dalším šťastným zamlaskáním a širokým bezzubým úsměvem.

Jak by asi vypadal muž, který je bedlivě sledoval, kdyby se srdečně usmál? Rozzářily by se ty tmavé oči stejně jako oči jeho syna? Jedno bylo jisté, v jeho úsměvu by bylo hodně zubů. Velkých, ostrých zubů.

Jonův úsměv se najednou plynule proměnil ve velmi soustředěný výraz a Maud se po něm natáhla.

„Myslím, že jeho malé lordstvo bude třeba každou chvíli převléknout, madam. Mám ho vzít?“

„Ano, prosím.“

Prue chlapce podala zkušenější osobě. Slintání byla jedna věc, ale k něčemu špinavějšímu se bude muset teprve propracovat. A přece navzdory instinktivnímu odporu pocítila podivnou nelibost, když se vzdávala teplého tělíčka. Maud vstala.

„Vezmu ho teď dovnitř, madam. Zamávej milé paní na rozloučenou, Jone,“ vybídla chuva chlapce a zahýbala jeho ručkou, dokud nepochopil, co má na mysli. Jak ho odnášela, díval se za Prue přes dívčino rameno. Na deku padl dlouhý stín.

„Takže?“

Markýz sestoupil na trávník, aniž by si toho Prue všimla, a tyčil se teď nad ní jako dub zaclánějící slunce.

„Cože?“ zamrkala na něj Prue zmateně, upravila si sukně a chystala se vstát. Markýz se však k jejímu překvapení posadil vedle ní.

„Je to okouzlující dítě. Přátelské, šťastné. Zdálo se, že se mu líbím.“

Markýz překřížil nohy a opřel se o dlaně.

„Takže, vezmete si mě?“

Nohavice mu těsně obepínaly svalnatá stehna a obutá chodidla působila obrovským dojmem. Prue v hlavě vyvstala vzpomínka na Melissinu nemravnou poznámku o rčení o velikosti mužských nohou v poměru k ostatním částem těla a tváře jí polil ruměnec.

„Já nevím. Ještě jsem neměla čas to zvážit. Zvážit vás. Hm... *nás*.“ Najednou byla nesmyslně rozrušená a postrádala obvyklou výřečnost, na což nebyla zvyklá. Na druhou stranu to byla téměř vítaná úleva od ubíjející mizérie, která ji sužovala v posledních dnech.

„Tak to zvažte. Potřebuji ženu, která bude mému synovi dobrou matkou a mně hostitelkou, když se rozhodnu pro zábavu. Ženu, která mi bude řídit domácnost. *Domácnosti*,“ opravil se. „Štědře vás zajistím a dítě, které možná čekáte, přijmu za své. Budu vám věrný.“

Takže se pustili rovnou do vyjednávání, jak to tak vypadalo. Inu, i ona dokáže mluvit na rovinu.

„Chci čas na studium a knihovnu. Přístup k penězům, které mi umožní ji doplňovat podle mého přání. Potřebuji chodit na přednášky, navštěvovat výstavy. Musím mít dostatek volnosti, abych mohla navštěvovat své přátele a aby oni mohli navštěvovat mě.“ Prue se kousla do rtu a uvažovala, jak získat odpovědi na otázky, které se jí honily hlavou, a pak se rozhodla jednoduše je vyslovit nahlas. „Miloval jste svou první ženu?“

„Ne.“ Ta bezprostřední odpověď a naprostá absence zaváhání v jeho hlase jí vyrazily dech. „Když jsem navzdory vší pravděpodobnosti zdědil titul, pochopil jsem, že potřebuji ženu a dědice. Honoria měla vhodný původ a velice toužila stát se markýzou.“ Pokrčil rameny. „Neměli jsme nic společného a většinu času jsme si šli každý svou cestou. Mohlo to tak zůstat navždy, nepřál jsem si její smrt, pokud se ptáte na tohle. Trvala na tom, že se zúčastní večírku ve Vauxhallu, přestože se proslýchalo, že tam rádí cholera. Onemocněla.“ Stiskl rty. „Zemřela.“

Tvář měl zcela bez výrazu. U jiného muže by to mohlo být znamení, že něco skrývá, ale u tohoto? Měla dojem, že je to jen obvyklý výraz jeho tváře.

„Ubohá žena,“ řekla Prue a myslela to vážně. Zbývala ještě jedna otázka... „Jste stále korzárem?“

„Ne, nejsem. A přál bych si, abych jím stále byl.“ Pozoroval její tvář, zatímco ta jeho byla znepokojivě nečitelná. „Předpokládám, že víte, jaký je rozdíl mezi korzárem a pirátem?“

„Samozřejmě. Když jsem o vás četla v době, kdy jste zdědil titul, uvědomila jsem si, že mi to není úplně jasné, a tak jsem si to vyhledala. Piráti jsou zločinci. Korzáři jsou nezávislí kapitáni vybavení zatykačem své vlády, který jim umožňuje obtěžovat a napadat lodě národů, s nimiž je jejich země ve válce. Ve vašem případě to byli Francouzi a jimi okupované země. Dovedu si představit, že je to velmi výnosné, i když riskantní povolání.“

„Může to být obojí. Ještě nějaké otázky?“ Prue zavrtěla hlavou. „Protože já mám tři. Jak se jmenujete?“

„Prudence Scottová z Dorsetu. Naše rodina je uvedená v seznamech Pozemkové šlechty, pokud si to budete chtít vyhledat.“

„Kolik je vám let?“

„Dvacet tři. Můj otec je vyděšený vyhlídkou, že zůstanu starou pannou a byl by radostí bez sebe, že mě o ruku požádal markýz.“ *Matka radostí rovnou omdlí.*

„A kdo byl ten muž, který vás dostal do této svízelné situace?“

„Proč to chcete vědět?“

Tmavé obočí se stáhlo a odpověď na svou otázku si mohla Prue přečíst ve výrazu jeho tváře: *toho chlapa to bude zatraceně mrzet.*

„Na to vám neodpovím. Ne proto, že bych ho chtěla chránit, ale proto, že na něj chci zapomenout a nechci, abyste dělal to, o čem právě uvažujete.“

„Vy umíte číst myšlenky, slečno Scottová?“

„Vypozorovala jsem, jak se někteří pánové chovají a také to, že je pro vás násilí často legitimním řešením problémů.“

„Dobrá. Pokud tedy nemáte žádné další otázky nebo výhrady, prokážete mi tu čest a přijmete mou nabídku k sňatku, slečno Scottová? Mohu o vaši ruku požádat vašeho otce?“

„Ano, přijmu, a ano, můžete.“

Co to tedy provádí? Ještě nikdy neudělala nic, co by si předem řádně nepromyslela, neprozkoumala, nezhodnotila možnosti a alternativy. Poslední dobou se ukazovalo, že se to týká jen situací, které nezahrnují muže.

Neměla ve zvyku spoléhat se na instinkty, ale právě ty jí teď jako jediné napovídaly, aby tomu podmrčenému, nebezpečně vyhlížejícímu muži důvěřovala. Instinkty, důvěra ve Verityin úsudek a slepá víra, že otec toho šťastného chlapce nemůže být špatným člověkem. Ne, když se tak zoufale snaží najít svému synovi matku, která ho bude milovat.